

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **H. N. L.**, narozen dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
pobytem v ČR P.,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185997-3/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185997-3/SO-2020 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Vymezení věci a rekapitulace průběhu správního řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 2. 2021, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185997-3/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 30. 10. 2020, č. j. OAM-58324-35/ZM-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o vydání zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky.
2. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalované a které soud považuje za vhodné zrekapitulovat v částech relevantních pro posouzení předmětné věci.
3. Žalobce podal dne 23. 8. 2019 u Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále též jen „*velvyslanectví*“) žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když hodlal být zaměstnán u zaměstnavatele GRAMMER CZ, s. r. o., sídlem Okružní 2042, 347 01 Tachov, IČO: 64361462 na pozici montážní dělník, přičemž se jednalo o volné pracovní místo uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Velvyslanectví vystavilo potvrzení o přijetí předmětné žádosti, na němž je vyznačeno převzetí potvrzení dne 23. 8. 2019 a podpis žalobce. Žádost společně s přílohami byla velvyslanectvím postoupena prvostupňovému orgánu přípisem ze dne 30. 8. 2019 s informací, že žádost byla přijata na základě objednání z července 2019 a že jde o podání po usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018 (datum přijetí žádosti prvostupňovým orgánem je vyznačeno 3. 10. 2019).
4. Prvostupňový orgán provedl dne 21. 10. 2019 záznam do spisu, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis. Šlo o informace správního orgánu č. j. V211-36/2017-OAM (Úřad vlády ČR vedl pod č. j.: V202/2018) a dále o informace č. j. V211-21/2017-OAM, D153/2019-OAM a D154/2019 OAM poskytnuté Policií ČR, Národní centrálou proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „*NCOZ*“). Prvostupňový orgán informoval žalobce, že z utajovaných písemností vyplývá, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsáním v těchto podkladech. Prvostupňový orgán dále založil do správního spisu usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018 (dále jen „*usnesení vlády č. 474*“), kterým vláda (i) vzala na vědomí informace obsažené v části III: materiálu č. j. V202/20218 – Imigrace do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik, a (ii) uložila ministru vnitra s účinností ode dne schválení tohoto usnesení omezit na velvyslanectví náběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění pouze na žádosti za účelem sloučení rodiny, studia a vědeckého výzkumu a dále na žádosti podávané na základě schválených migračních

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

projektů.

5. Sdělením ze dne 4. 12. 2019 žalobce oznámil převzetí právního zastoupení a dne 6. 12. 2019 předložil plnou moc pro Mgr. Marka Sedláka, advokáta k zastupování ve všech právních věcech.
6. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, č. j. OAM-58324-12/ZM-2019 žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu s odkazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydal s odůvodněním, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Na základě odvolání žalobce bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu přezkoumáno odvolacím orgánem (žalovanou), který svým rozhodnutím ze dne 25. 2. 2020, č. j. MV-185814-4/SO-2019 uvedené rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla jeho nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když utajované informace neodpovídaly požadavku judikatury na přezkoumatelnost, neboť nebyly podloženy konkrétními podklady či důkazy ani nebyl proveden výslech žalobce za účelem ověření jejich věrohodnosti.
7. Prvostupňový orgán usnesením ze dne 1. 4. 2020 správní řízení přerušil do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, příp. do konce platnosti jmenovaného krizového opatření. Žalobce (společně s dalšími osobami, zastoupenými stejným právním zástupcem) podal proti usnesení o přerušení řízení odvolání. Vyrozměněním ze dne 18. 5. 2020 prvostupňový orgán informoval žalobce o pokračování v řízení o jeho žádosti. Odvolání žalobce proti usnesení prvostupňového orgánu o přerušení řízení bylo rozhodnutím žalované ze dne 28. 5. 2020 zamítnuto a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
8. Dne 21. 5. 2020 prvostupňový orgán provedl záznam do spisu, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis. Nad rámec již dříve uvedených utajovaných informací byla nově doplněna informace D181/2019-OAM poskytnutá od NCOZ. Prvostupňový orgán opět informoval žalobce, že z utajovaných písemností vyplývá, že jeho pobyt na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsáním v těchto podkladech.
9. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-58324-23/ZM-2019 žádost žalobce opětovně zamítl a zaměstnaneckou kartu opět nevydal s odkazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a s odůvodněním, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Na základě odvolání žalobce bylo napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu opět přezkoumáno žalovanou, která svým rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-114677-3/SO-2020 uvedené rozhodnutí prvostupňového orgánu opět zrušila a věc vrátila prvostupňovému orgánu k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla opět jeho nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když utajované informace ani po doplnění neodpovídaly požadavku judikatury na přezkoumatelnost z hlediska individualizace konkrétního případu.
10. Dne 15. 10. 2020 prvostupňový orgán provedl další záznam do spisu, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis. Nad rámec již dříve uvedených utajovaných informací

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byla nově doplněna informace prvostupňového orgánu V89/2020-OAM. Prvostupňový orgán opět informoval žalobce, že z utajovaných písemností vyplývá, že jeho pobyt na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsáným v těchto podkladech.

11. Prvostupňový orgán poté učinil součástí správního spisu článek ze zpravodajského portálu idnes.cz s nadpisem „*Hackeri prolomili systém na udělování víz do ČR, vydělali stovky milionů*“ ze dne 16. 10. 2018 a dále článek ze zpravodajského portálu seznamzpravy.cz s nadpisem „*Hackeri z Česka prolomili vízový systém pro Vietnamce. Vydělali 750 milionů*“ *Hackeri prolomili systém na udělování víz do ČR, vydělali stovky milionů*“ ze dne 25. 11. 2019. Dále byla do správního spisu založena jako podklad pro rozhodnutí část výroční zprávy Bezpečnostní informační služby za rok 2018 pod nadpisem „Organizovaný zločin“, v níž se mj. uvádí, že v září 2018 kriminalisté sekce organizovaného zločinu NCOZ zadrželi osm cizích státních příslušníků původem z Ruské federace a Vietnamské socialistické republiky, kteří jsou důvodně podezřelí z organizování trestné činnosti, která souvisí s podáváním žádostí o udělení pobytových oprávnění na území České republiky ze strany občanů Vietnamské socialistické republiky.
12. V návaznosti na výzvu prvostupňového orgánu žalobce podal dne 22. 10. 2020 vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, kde mj. poukázal na to, že ve správním spisu jsou jako nové podklady pro rozhodnutí založeny články ze zpravodajských portálů a část výroční zprávy Bezpečnostní informační služby [specifikováno výše – pozn. soudu], přičemž namítl, že svou žádost podal dávno poté, co bylo provozování systému Visapoint a telefonické linky ukončeno, a v době, kdy osoby, kterých se týkají články, byly ve vazbě.
13. Dne 30. 11. 2020 prvostupňový orgán vydal shora specifikované prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce opět (již potřetí) zamítl a zaměstnaneckou kartu opět nevydal s odkazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a s tím, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Prvostupňový orgán své rozhodnutí zdůvodnil zejména tím, že ve vztahu k žalobci spočívá důvod, proč jeho pobyt není v zájmu ČR, v rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu, přičemž ale upřesnil, že z žádné z utajovaných informací (ani posledně doplněné informace V89/2020-OAM) nevyplývá, že by žalobce byla sám členem organizované skupiny či zločinecké skupiny. Dle prvostupňového orgánu se informace V89/2020-OAM vztahuje jmenovitě i k žalobci a opírá se o konkrétní zdroje informací. Prvostupňový orgán dále v odkázal na utajené informace získané od NCOZ, které se týkají určité skupiny cizinců (nikoli však žalobce), přičemž je dává do souvislosti s informacemi ze sdělovacích prostředků a zprávy Bezpečnostní informační služby, které učinil součástí správního spisu z důvodu celého kontextu. Prvostupňový orgán uvedl, že je nadbytečné polemizovat s námitkami žalobce, které uvedl v souvislosti s informacemi o člancích z internetu a zprávou Bezpečnostní informační služby, tudíž se ani nevyjádřil k námitce žalobce, že tento svou žádost podal dávno poté, co bylo provozování systému Visapoint a telefonické linky ukončeno, a v době, kdy osoby, kterých se týkají články, byly ve vazbě.
14. Odvoláním ze dne 10. 11. 2020 žalobce napadl posledně uvedené prvostupňové rozhodnutí, když mezi odvolacími námitkami je i námitka, že není přezkoumatelné, proč prvostupňový orgán zařadil do správního spisu jako podklady pro rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

články z internetu a část zprávy Bezpečnostní informační služby informující o odhalení organizované skupiny cizinců páčajících trestnou činnost v souvislosti s registracemi prostřednictvím Visapoint a následnými telefonickými a e-mailovými registracemi, resp. jaký tyto informace mají mít kontext se žádostí žalobce. Žalobce namítal, že uvedené objednáací systémy a negativní jevy s nimi spojené neměly s věcí žalobce žádný „celkový kontext“, kterým argumentoval správní orgán.

15. Předmětným napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná mj. uvedla, že si od NCOZ vyžádala doplnění utajovaných informací a k této své žádosti obdržela utajovanou informaci vedenou pod č. j. V80/2020-SO, která je zpřesněním a doplněním všech vyhotovených utajovaných informací pořízených v průběhu předmětného správního řízení. V návaznosti na to žalovaná konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí je, *a to především s ohledem na obsah aktuálních utajovaných informací, dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, plně přezkoumatelné a v souladu s § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců*. Žalovaná dále k námitce žalobce uvedla, že skutečnost, že systém Visapoint nebyl v době podání žádosti žalobce využíván, nemá žádný vliv na zjištění prvostupňového orgánu o „spojení“ žalobce s organizovaným zločinem.

II.

Žaloba

16. Žalobce v podané žalobě navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
17. Žalobce úvodem namítl, že v jeho případě bylo negativně rozhodnuto výlučně na základě utajovaných informací, o nichž mu nebyly poskytnuty ani ty nejzákladnější údaje, které by mu umožnily využití jeho práv, zejména práva na spravedlivý proces. Žalobce uznal, že v některých případech dochází ke kolizi mezi zájmem zajištění spravedlivého procesu a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. V takových případech je třeba zajistit rovnováhu mezi těmito dvěma legitimními zájmy. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích tuto rovnováhu vůbec nehledaly. V podstatě pouze uvedly, že pokud nějaký podklad obsahuje utajované informace, nemá žalobce právo o tomto podkladu zjistit ani základní údaje, které by mu umožnily alespoň v minimální míře reagovat a chránit v řízení své zájmy. V projednávané věci došlo k utajení veškerých podstatných informací, na základě kterých bylo rozhodováno. Pokud právní zástupce žalobce v průběhu řízení podával vyjádření nebo opravné prostředky, nezbývalo mu, než „strílet naslepo“, protože v průběhu řízení nikdy nebylo konkrétně objasněno, proč pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Nebylo žalobci sděleno ani v obecné míře, která neohrožuje utajení informací, z jakých poznatků a důkazů přitom správní orgány vycházely a co je jejich obsahem.
18. Ke zmínce žalované, že v rámci odvolacího řízení opatřila nový a klíčový podklad pro vydání rozhodnutí, žalobce namítal, že mu žalovaná vůči tomuto novému podkladu neumožnila uplatnění práva na vyjádření podle § 36 odst. 3 správního řádu a s tím souvisejícího práva navrhopat důkazy. Ačkoli se jedná o utajovanou informaci, která je uchovávána mimo spis, měl být žalobce před vydáním rozhodnutí žalovanou upozorněn na její existenci. Žalobce měl pochybnosti o věrohodnosti a zákonném způsobu pořízení informací, které NCOZ v utajovém režimu v této věci správními orgány poskytl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Vzhledem k tomu, co o obsahu této nové utajované informace žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, žalobce by ve vyjádření minimálně navrhol doplnění této informace o sdělení, zda NCOZ při jejím poskytnutí vycházel z konkrétního trestního spisu, a pokud ano, žádal by o uvedení spisových značek těchto trestních spisů a o sdělení, zda informace z těchto spisů byly již co do pravdivosti a zákonnosti pořízení potvrzeny pravomocným rozsudkem trestního soudu, nebo zda se jedná pouze o názory NCOZ, které doposud soud v hlavním líčení neprovéřoval. Žalobce by mohl učinit i další vyjádření a důkazní návrhy, obdobně jako to učinil velmi podrobně ve svých vyjádřeních k podkladům pro rozhodnutí před správním orgánem I. stupně. Jedná se o takovou vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem. Žalobce rovněž namítl, že ve spise se nenachází žádný záznam o tom, jak žalovaná doplněnou utajovanou informaci pořídila, resp. že tento podklad existuje.

19. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Právnímu zástupci žalobce je z vlastní činnosti i z činnosti dalších advokátů známo, že zcela shodně je na základě shodných utajovaných informací rozhodováno řádově ve stovkách případů žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří tyto žádosti podali v zahraničí a na jejich vyřízení čekají, je mu však rovněž známo, že na základě těchto utajovaných informací není shodně rozhodováno i o žádostech o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří již na území České republiky pobývají. Tito žadatelé o prodloužení zaměstnanecké karty přitom svoje žádosti o zaměstnaneckou kartu podávali ve stejném období, za stejných podmínek a často dokonce ke stejným zaměstnavatelům jako žalobce a další občané Vietnamu, avšak bylo jim vyhověno dříve, než správní orgán I. stupně začal na žádosti uplatňovat utajované informace. Pokud však správní orgány v těchto případech nepostupují shodně jako v případě žalobce, jedná se o porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce proto uzavřel, že pokud obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro zamítnutí žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty občana Vietnamu, nemůže být dostatečným podkladem ani pro zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
20. Žalobce též namítl, že správní orgán I. stupně ani žalovaná k podkladům obsahujícím utajované informace neuvedly žádné doprovodné informace. Správní orgány neuvádějí ani způsob vzniku těchto podkladů a jak je pořídily, což by žalobci umožnilo posoudit jejich zákonnost a použitelnost ve smyslu § 51 odst. 1 a § 2 odst. 1, 2 správního řádu. Pořizování podkladů pro rozhodnutí a pořizování důkazů je úřední činností, která je upravena zákonem a musí být písemně zachycena ve spise, bez ohledu na to, že takto pořízené podklady nebo důkazy obsahují utajované informace. Pokud podklady obsahující údajné utajované informace jsou výsledkem dokazování, musí být přezkoumatelné, že důkazy byly prováděny postupem odpovídajícím § 51 a násl. správního řádu. Žalobce namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto údaje neobsahuje a je proto nepřezkoumatelné. Žalobce má právo vyjádřit se k zákonnosti získání a provedení důkazů, které jsou podklady pro vydání rozhodnutí, a proto tyto údaje musejí být zachyceny ve spise, což správní orgán I. stupně a žalovaná ani u jedné utajované informace neučinily.
21. Žalobce citoval pasáže prvostupňového rozhodnutí, z nichž dovodil, že správní orgán I. stupně k jeho osobě nemá žádné konkrétní informace, že by měl mít nějaké sklony k porušování zákona. Správní orgán I. stupně sice naznačuje jakési spojení žalobce s

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

organizovaným zločinem, na druhou stranu však zdůrazňuje, že k žalobci osobně žádné negativní poznatky neexistují. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se proto jeví jako nedůvodné z hlediska závěru, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že nově doplněné utajované informace jsou ve vztahu k osobě účastníka řízení dostatečně konkretizovány. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Pokud správní orgány obou stupňů uvádějí, že existuje jakési spojení žalobce s organizovaným zločinem, není zřejmé, proč toto jeho údajné spojení nespecifikovaly přesněji tak, aby měl možnost se k tomu vyjádřit a popřípadě navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69, z něhož dovodil, že podle Nejvyššího správního soudu je třeba, aby sám žalobce vyvíjel činnost v rozporu se zájmy ČR. Nepostačuje jakési nespecifikované spojení žalobce s organizovaným zločinem, ale je třeba, aby z utajovaných informací vyplývalo, že pobyt žalobce je neslučitelný se zájmy ČR. To ovšem z napadeného rozhodnutí nevyplyvá.

22. Žalobce dále poukázal na to, že ve správním spise se jako podklady pro rozhodnutí nacházejí část textu výroční zprávy BIS za rok 2018 a dva články autora Vojtěcha Blažka, stažené z internetu. Tyto podklady se týkají registrace v systému Visapoint a registrace prostřednictvím telefonní linky k podání žádosti o pobytové oprávnění na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Dále se týkají trestního řízení, které je v souvislosti s těmito registracemi v současnosti vedeno. Žalobce již v odvolání namítl, že ze spisu ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jak tyto podklady souvisejí s jeho věcí. Proto se k nim nemohl informovaně vyjádřit a reagovat na ně v odvolání. Žalobce namítl, že není přezkoumatelné, proč tyto podklady správní orgán I. stupně do spisu zařazoval a jaký mají význam pro jeho žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že *„považuje obsah utajovaných informací v souvislosti s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí (usnesením vlády České republiky č. 474, výňatkem z výroční zprávy BIS z roku 2018 týkající se terorismu a organizovaného zločinu a informacemi ze sdělovacích prostředků), za dostatečně přesvědčivý a věrohodný pro zamítnutí žádosti účastníka řízení z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.“* Na jiném místě ovšem žalovaná uvedla, že se k námitkám ohledně zpráv z tisku a výňatku z výroční zprávy BIS s ohledem na obsah nových utajovaných informací nemůže blíže vyjádřit. Tento postup je dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán se nemůže vyhnout hodnocení podkladů, které jsou zařazeny ve spise a neobsahují utajované informace s odůvodněním, že existují jiné podklady, uchovávané mimo spis. Žalobce proto namítl, že ke zprávě BIS a zprávám z tisku, které byly podklady pro vydání rozhodnutí, měl správní orgán I. stupně i žalovaná uvést úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení.
23. V reakci na zmínku prvostupňového orgánu o usnesení vlády č. 474 žalobce uvedl, že vláda nemá žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce uvedl důvody, pro které měl uvedené usnesení vlády za irrelevantní. V dané souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019 - 50 a č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 s tím, že vláda k takovému rozhodnutí neměla kompetenci a překročila svoji pravomoc, a namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále nezákonnou retroaktivní aplikaci daného usnesení vlády na případ žalobce.
24. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost materiálních důvodů utajování obsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podkladů pro rozhodnutí. Nemohl se proto vyjádřit k tomu, zda jsou utajovány v souladu se zákonem a uplatnit v tomto směru svoje procesní práva. Podle žalobce k utajení informace musí existovat materiální důvod, který musí být žalobci sdělen, což umožní ochranu před libovůlí správního orgánu. Namítl, že je nepřezkoumatelné, zda tyto informace, o kterých správní orgán tvrdil, že jsou utajované, jsou skutečně utajovanými informacemi ve smyslu zákonné definice a zda tedy použití § 169m odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců bylo v souladu se zákonem. Pokud jsou informace obsažené v podkladech pro rozhodnutí pouze formálně označeny stupněm utajení „Vyhrazené“ nebo „Důvěrné“, ale přitom materiální podmínky tohoto stupně utajení nesplňují, nejedná se o informace utajované v souladu s právními předpisy. Žalobce dále namítl, že odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž z toho důvodu, že neobsahuje jakékoli údaje o tom, že by předmětné informace byly uvedeny v seznamu utajovaných informací ve smyslu zákonné definice utajovaných informací uvedené v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. K postupu prvostupňového orgánu a žalované, kdy je odkazováno na formální označení informací jako „utajené“, existuje judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se bezpečnostních prověrek a práva na informace, která takový postup označuje za nezákonný. I když se tato judikatura nevztahuje přímo na ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců, je možno ji vztáhnout i na věc žalobce. Žalobce v dané souvislosti poukázal též na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) řešící otázku práva přístupu k utajovaným informacím a práva sdělení důvodů pro vyhoštění cizince, které mají původ v utajovaných informacích. Poukázal též na test přípustnosti omezení procesních práv cizince plynoucí z citované judikatury ESLP. Aplikováno na případ žalobce to podle jeho názoru znamená, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Odůvodnění rozhodnutí sice obsahovala zmínku o jeho údajném sejetí s organizovaným zločinem, které přináší riziko pro žalobce samotného i pro společnost, nicméně se jedná o nekonkrétní tvrzení, ze kterého není možné zjistit, jaké jsou skutečné a relevantní skutkové okolnosti odůvodňující závěr o bezpečnostním riziku. Podle názoru žalobce je nezbytné, aby se dozvěděl relevantní skutkové okolnosti, neboť jenom tak se bude schopen účinně bránit. S ohledem na uvedené žalobce dovodil, že napadeným rozhodnutím žalované došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

25. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a dále aby uložil žalované povinnost vůči žalobci k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

26. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2021 navrhla zamítnutí žaloby, když v první řadě odkázala na obsah svého spisu a na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
27. Žalovaná odkázala na jí citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, z něhož dovodila, že sama skutečnost, že žalobce neměl přístup k obsahu utajovaných informací, není v rozporu s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. Garantem ochrany práv účastníka řízení je v takovém případě nezávislý soud, jenž zajistí, aby správní orgány institutu utajovaných informací nezneužily.
28. Žalovaná dále uvedla, že utajovaná informace č. j. V80/2020-SO byla žalovanou vedena

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odděleně mimo spis, a nestala se tedy jeho součástí. K charakteru a povaze nově doplněné utajované informace a v té souvislosti k její přezkoumatelnosti žalovaná konstatovala, že podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců má být v odůvodnění rozhodnutí, jehož podkladem jsou utajované informace, pouze identifikována utajovaná informace a stupeň jejího utajení. Správní orgán tudíž nemá povinnost popsat, jakým způsobem byla informace získána, ani jakou má povahu. Ze zákona rovněž nevyplývá, že by bylo povinností správního orgánu učinit součástí spisového materiálu listiny, z nichž by bylo zřejmé, jakým způsobem předmětné informace získal. Žalovaná též uvedla, že zmocněný zástupce u ní podal žádost o poskytnutí informace, jejímž předmětem byla právě žádost o poskytnutí utajované informace vedené pod č. j. V80/2020-SO. V řízení o této žádosti bylo žalovanou a následně i ministrem vnitra potvrzeno, že zmocněný zástupce není oprávněn se s utajovanou informací seznámit z důvodu, že nemá k požadované utajované informaci oprávněný přístup, neboť neprokázal, že je osobou oprávněnou k přístupu k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené. Podle žalované nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaná měla žalobci umožnit uplatnění jeho práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť postup navržený žalobcem výslovně zapovídá věta čtvrtá § 36 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se v předmětném řízení nerozhoduje o právním nároku žalobce (právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky), nebyla žalovaná ze zákona oprávněna umožnit žalobci uplatnění jeho práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí ve vztahu k nově doplněné utajované informaci vedené pod č. j. V80/2020-SO, která je uchovávána odděleně mimo spis. V daném řízení se proto neuplatní věta druhá § 36 odst. 3 správního řádu a z tohoto důvodu nemohl být žalobce seznámen s předmětnou utajovanou informací ani v obecné rovině.

29. Žalovaná k námitce žalobce o porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k žádostem o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty občanů Vietnamské socialistické republiky, když mělo být na základě shodných skutkových okolností rozhodováno odlišně, oponovala, že žalobce konkrétně neuvedl, u kterých řízení k tomuto mělo dojít. Žalovaná se tak mohla vyjádřit jen obecně, a to že postavení účastníků řízení, kteří žádají o vydání pobytového oprávnění na zastupitelském úřadu, se v podstatných rysech liší od žadatelů, kteří již na území České republiky pobývají a žádají o prodloužení platnosti jejich pobytového oprávnění. Například v případě zamítavého rozhodnutí správního orgánu o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění je potřeba posoudit přiměřenost důsledků zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. V porovnání s rozhodováním o žádosti o vydání pobytového oprávnění je tak správnímu orgánu výrazně zasaženo do rozsahu jeho správního uvážení. Z povahy věci proto nemohlo být rozhodováno na základě shodných skutkových a zejména právních skutečností.
30. Žalovaná s odkazem na § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na ve vyjádření citovanou judikaturu měla za to, že ona ani prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích k utajovaným informacím nemohly uvádět žádné doprovodné informace, neboť by tím mohly ohrozit účel jejich utajení.
31. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že předmětné rozhodnutí je dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, plně přezkoumatelné a v souladu s ustanovením § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které je speciálním ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k tomu, že v daném případě byly podkladem pro vydání rozhodnutí mimo jiné utajované informace, byly možnosti konkretizace těchto podkladů omezené. Žalovaná i v dané souvislosti odkázala na judikaturu, ze které citovala.

32. K námitkám ohledně zpráv z tisku a výňatku z výroční zprávy BIS, které jsou součástí podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že se k nim, s ohledem na obsah nových utajovaných informací, nemůže blíže vyjádřit, aniž by naznačila nebo dokonce prozradila jejich obsah.
33. K námitce týkající se usnesení vlády č. 474 žalovaná uvedla, že z napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá, že by se prvostupňový orgán považoval být tímto usnesením vázán. Dotčené usnesení vyjadřuje zájem České republiky na zavedení určitého typu regulace ve vztahu k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu, a tedy i omezení přístupu cizinců s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované informaci zpracované prvostupňovým orgánem pod č. j. V211-36/2017-OAM. Uvedený zájem byl s účinností od 31. 7. 2019 vtělen do § 181b zákona o pobytu cizinců ve formě zmocňovacího ustanovení k vydání nařízení vlády, v němž je stanoven maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období jednoho roku. V nastavení těchto kvót jsou zohledněna bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu vztahující se zejména k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území České republiky. Žádost žalobce byla zamítnuta na základě negativních poznatků vyplývajících z utajovaných informací, které jsou vedeny mimo spis, nikoliv z důvodu namítané retroaktivní aplikace nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
34. Žalovaná závěrem uvedla, že za stanovení odpovídajícího stupně utajení na utajované informaci je podle § 22 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. odpovědný původce utajované informace, nikoliv správní orgán, který ji učinil podkladem správního rozhodnutí. Vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení a bez souhlasu původce nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen. Prvostupňový orgán nebyl oprávněn se ve svém rozhodnutí zabývat tím, zda byla daná informace utajena v souladu se zákonem. Žalobcem zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, týkající se bezpečnostních prověrek a práva na informace, se nevztahuje k zákonu o pobytu cizinců. K žalobcem namítanému porušení práva na spravedlivý proces s odkazem na možnou analogii mezi čl. 1 Protokolu a čl. 8 Směrnice pak žalovaná uvedla, že takový vztah nelze dovodit. Každá z těchto právních norem upravuje jiný okruh společenských vztahů a nelze je libovolně kombinovat. Řízení o vydání zaměstnanecké karty výslovně spadá do působnosti Směrnice. V dané souvislosti žalovaná zopakovala, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, když takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny (žalovaná odkázala na judikaturu Ústavního soudu, ze které citovala). Ministerstvo vnitra je ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců, je tak správním orgánem plně kompetentním posoudit a vyhodnotit utajované informace a rozhodovat o tom, zda pobyt cizince je či není v zájmu České republiky.

IV.

Replika žalobce

35. Podáním ze dne 26. 3. 2021 žalobce předložil soudu k vyjádření žalované svou repliku.
36. V replice žalobce nejprve poukázal na to, že pokud nemá žádné relevantní a dostatečné informace o obsahu podkladů s utajovanými informacemi, způsobu jejich vzniku atd.,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nemá možnost uplatňovat svá práva na spravedlivý proces. V případě žalobce nemůže být soud dostatečným garantem ochrany jeho práv, pokud v maximální možné míře neumožní právnímu zástupci žalobce seznámit se s utajovanými informacemi a uplatnit k nim v soudním řízení stanovisko, popř. navrhnout důkazy, které jejich obsah nebo zákonnost porážejí. Soud by měl žalobci poskytnout v maximální možné míře přístup k obsahu utajovaných informací. Pouze u těch informací, jejichž utajení je aktuálně zjevně zcela nezbytné a nelze je žalobci zpřístupnit, by měl být garantem jeho práv při jejich přezkumu.

37. Dále žalobce namítl, že právo na vyjádření k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu má i v případech, kdy se jedná o podklad uchovávaný z důvodů utajení mimo spis. Poukázal přitom na § 15 odst. 1 správního řádu a na skutečnost, že ve správním spise není písemně zachycena komunikace mezi žalovanou a NCOZ ohledně porážení (posledně doplněné) utajované informace. V reakci na argumentaci žalované dále žalobce uvedl, že Ústavní soud vyslovil názor, že ústavně zaručené právo cizinců na pobyt neexistuje, to ovšem neznamená, že na povolení k pobytu neexistuje právní nárok na úrovni obyčejného práva, pokud cizinec pro povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, studia nebo zaměstnanecké karty splňuje všechny negativní i pozitivní podmínky stanovené českou vnitrostátní úpravou a příslušnými směrnici EU.
38. Žalobce též uvedl, že ačkoli vyjádření žalované je nekonkrétní a je možno jej označit za vyhýbavé, přesto v něm žalovaná implicitně potvrzuje, že utajované informace jsou k zamítání žádostí využívány pouze u prvožadatelů o zaměstnanecké karty a nikoli u občanů Vietnamu, kteří již žádají o prodloužení, přestože své první žádosti ve Vietnamu podávali za stejných podmínek a ve stejném období jako žalobce a další občané Vietnamu, vůči kterým jsou utajované informace uplatňovány. Žalovaná si ze své vlastní činnosti musí být vědoma toho, že zatímco kvůli zamítnutým žádostem z důvodu stejných utajovaných informací dostává desítky a stovky odvolání od prvožadatelů, nedostává žádná odvolání od žadatelů o prodloužení zaměstnanecké karty, kterým by žádost byla zamítnuta na základě stejných utajovaných informací.
39. V reakci na vyjádření žalované k žalobnímu bodu 4. žalobce uvedl, že se tento žalobní bod netýká samotného obsahu utajovaných informací, ale doprovodných informací, které by mu umožnily posoudit jejich zákonnost a procesní použitelnost bez toho, že by se seznámil s utajovaným obsahem.
40. Podle žalobce žalovaná nereagovala na obsah žalobního bodu 5., kde žalobce argumentoval, že zjevně neexistují žádné poznatky o tom, že on osobně vyvíjel činnost v rozporu se zájmy ČR a že by jeho pobyt byl se zájmy ČR neslučitelný. Tím podle žalobce žalovaná implicitně potvrzuje, že takové konkrétní poznatky k jeho osobě utajované informace neobsahují.
41. Dále pak podle žalobce je správní orgán povinen uvést veškeré úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, s výjimkou podkladů, které obsahují utajované informace a jsou uchovávané mimo spis. To znamená, že se nemůže vyhnout hodnocení podkladů, které jsou zařazeny ve spise a neobsahují utajované informace s odůvodněním, že existují jiné podklady, uchovávané mimo spis. Žalobce má za to, že z obsahu předmětného usnesení vlády žádný zájem ČR nevyplývá. Usnesení není nijak odůvodněno ani vysvětleno. Z textu usnesení není možno učinit závěr, že se nejedná o projev libovůle nebo podlehnutí lobbingu. Závěrem žalobce namítl, že přístup k utajovaným informacím logicky nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

být v různých řízeních upraven zcela odlišně, a proto není možno odmítnout právní názory judikatury pouze proto, že se týkají jiného typu řízení, kde jsou uplatňovány utajované informace.

42. Součástí předmětného podání žalobce byl též důkazní návrh, aby soud provedl všechny písemnosti obsahující utajované informace, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a dále žádost o nahlédnutí do utajovaných informací, a to s odkazem na § 45 odst. 4 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Průběh řízení

43. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
44. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tím výslovně shodně souhlasili (žalobce v podání ze dne 26. 3. 2021, č. 1. 41 a žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 3. 2021, č. 1. 29).
45. Utajované informace, jež byly podkladem pro prvostupňové i napadené rozhodnutí, byly soudu postoupeny dne 21. 4. 2021, a to jako přílohy dopisu č. j. D83/2021-OAM, připojené k věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 77 A 37/2021.

VI.

Posouzení věci soudem

46. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
47. Soud poté, co se obeznámil s obsahem správního spisu, jakož i utajovaných informací, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů a které byly uchovávané odděleně, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

(i) K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

48. Vzhledem k tomu, že žalobce na řadě míst své žaloby namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
49. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: „*K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na niž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“

50. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byly podkladem pro správní rozhodnutí utajované informace, soud při posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí musel zohlednit též § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
51. Soud je toho názoru, že z napadeného rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí) jsou jasné patrné důvody, pro které se žalovaná ztotožnila s názorem prvostupňového orgánu o důvodech pro zamítnutí předmětné žádosti žalobce. Správní orgány popsaly průběh správního řízení a svá skutková zjištění, provedly výklad relevantní právní úpravy, konkrétním způsobem odkázaly na utajované informace a stupeň jejich utajení, které jim sloužily jako podklady pro rozhodnutí a v obecné rovině sdělily úvahy, kterými se řídily při hodnocení utajovaných informací. Soud se v obecné rovině ztotožňuje se správními orgány, že při odůvodnění svých rozhodnutí byly do jisté míry limitovány ustanovením § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, proč žalovaná rozhodla, jak rozhodla, a tudíž napadené rozhodnutí jako celek je přezkoumatelné a soud tak mohl přistoupit k meritornímu přezkoumání věci.
52. Na právě uvedeném závěru soudu nic nemění to, že soud shledal důvodnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti části napadeného rozhodnutí ve vztahu k dílčí námitce žalobce uplatněné ve správním řízení a směřující proti závěru správních orgánů o jistém vztahu případu žalobce s organizovaným zločinem, jak bude soudem popsáno níže. Tato částečná nepřezkoumatelnost totiž nebránila soudu v meritorním přezkumu ostatních relevantních otázek, které soudem být přezkoumány mohly. Soud v dané souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, v němž se ve vztahu k částečné nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí podává: „[...] krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.“

(ii) K namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí

53. Soud se dále zabýval posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na podkladě utajovaných informací, resp. žalobcem namítaných vad v postupu správních orgánů, které měly vyústit v porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

54. Soud při rozhodnutí věci vyšel zejména z následující právní úpravy.
55. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává a) z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
56. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci nevydává, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
57. Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
58. Podle § 45 odst. 4 s. ř. s. platí, že: *„Z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem. Písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl.“*
59. Podle § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„V řízení o žalobě proti rozhodnutí se § 45 odst. 4 soudního řádu správního nepoužije. Projednávání utajovaných informací, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu podle tohoto zákona, se mohou zúčastnit pouze osoby, kterým jsou tyto informace již známy, ostatní předseda senátu soudu pro určitou část jednání vyloučí.“*
60. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 330/2019 – 36 byla shrnuta judikatura k posuzování povahy a kvality utajovaných informací použitých jako podklad pro správní rozhodnutí, jakož i k roli a správnému postupu správního soudu v rámci přezkumu správních rozhodnutí, jejichž podkladem byly právě utajované informace, a to následovně:

„[22] Důvody, pro které je třeba trvat na tom, aby utajované informace použité ve správním řízení jako podklad pro rozhodnutí vykazovaly znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňovaly jejich verifikaci, již zevrubně vyložil kasační soud rovněž ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57 (body 22 – 28). Pouze ve stručnosti lze proto zopakovat, že specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Department) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně zpřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů.

[23] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

[24] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí tyto skutečnosti verifikovat a aprobovat jejich věrohodnost a relevanci.

[25] Tato pravomoc správních soudů nikterak nezpochybňuje pravomoc správního orgánu I. stupně či žalované plnit „funkci kontroly migrace“, ani jejich kompetenci „rozhodovat o tom, zda pobyt cizince je či není v zájmu České republiky“, jak stěžovatelka namítla v kasační stížnosti. V této souvislosti však nelze rovněž odhlížet od skutečnosti, že zákon správním soudům ukládá povinnost poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům účastníkům správních řízení, a navíc právě při užívání utajovaných informací je to správní soud, který zajišťuje garanci férovosti procesu a vyrovnání nerovného postavení účastníka řízení. A je to správní soud, který v tzv. plné jurisdikci přezkoumává nejen zákonnost rozhodnutí správních orgánů, ale také věcnou správnost skutkových zjištění a právních závěrů, tedy v daném případě naplnění skutkové podstaty rozporu pobytu žalobce se zájmy ČR. Jinými slovy, v případě použití utajovaných informací, k nimž z legitimních důvodů je omezen přístup účastníkovi řízení, je soudní přezkum jedinou garancí zajišťující vyloučení libovůle v rozhodování správních orgánů a tato garance je navíc považována za nutnou součást vyvážení těchto procesních omezení účastníka řízení.“

61. Je patrné, že v judikatuře jsou jasné vymezeny principy definující specifickou roli správního soudu při přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě utajovaných informací, kterou jsou vyvažována procesní omezení účastníka správního řízení (cizince), jemuž jsou utajované informace zpřístupněny z důvodu ochrany bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Nelze tak souhlasit s názorem žalobce, že pokud nebude jeho právnímu zástupci umožněno se seznámit s utajovanými informacemi, pak soud nemůže být garantem spravedlivého procesu. Jak je patrné ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, v případech přezkumu správního rozhodnutí založeného na informacích plynoucích z utajovaných skutečností není soudní přezkum limitován mezemi žalobních bodů, ale v rámci posouzení kvality a relevance utajovaných informací přezkoumává soud tyto ze všech relevantních hledisek, čímž je zaručen

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

efektivní přezkum napadeného správního rozhodnutí, a soudem je tak vyvažován zájem státu na utajení určitých informací vůči omezené možnosti žalobce uplatňovat svá procesní práva.

62. Soud se proto neztotožnil s námitkami žalobce, že by správní orgány v projednávané věci pochybily, pokud mu, resp. jeho právnímu zástupci, v průběhu správního řízení neumožnily se blíže seznámit s utajovanými informacemi. Ani soud nemohl vyhovět žádosti žalobce o nahlédnutí do utajovaných informací, které byly podkladem pro vydání napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí. Ty totiž byly v průběhu správního řízení uchovávány odděleně mimo spis, pročez došlo na základě § 45 odst. 3 s. ř. s. k jejich vyloučení z nahlížení po dobu soudního řízení správního. Podle § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců se v nyní projednávané věci, kdy je napadáno rozhodnutí žalované vydané podle zákona o pobytu cizinců, ustanovení § 45 odst. 4 s. ř. s. nepoužije. Předseda senátu proto nebyl oprávněn zpřístupnit utajované informace k nahlédnutí právnímu zástupci žalobce postupem dle § 45 odst. 4 s. ř. s., popř. dle § 45 odst. 5 s. ř. s., jak bylo žalobcem argumentováno.
63. V projednávané věci byla podstatou sporu otázka, zda na základě doplněných utajovaných informací vedených pod č. j. V89/2020-OAM (které si opatřil prvostupňový orgán) ve spojení s utajovanými informacemi vedenými pod č. j. V 80/2020-SO (které si opatřila žalovaná), jež mají blíže konkretizovat původní utajované informace č. j. (i) V211-36/2017-OAM, (ii) V211-21/2017-OAM, (iii) D153/2019-OAM, (iv) D154/2019 OAM a (v) D181/2019-OAM (dále společně jen „*původní utajované informace*“), lze důvodně učinit závěr o tom, že v případě žalobce je dána překážka pro vydání zaměstnanecké karty. Za důvod této překážky správní orgány označily to, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o vydání zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, jež jsou důsledkem organizovaného zločinu a s nímž má být žalobce v jistém blíže nespecifikovaném vztahu. Naopak nebylo sporu o tom, že původní utajované informace nebyly dostatečným podkladem pro zamítnutí předmětné žádosti žalobce, neboť žalovaná je ve svých dvou rozhodnutích předcházejících napadenému rozhodnutí vyhodnotila jako nedostatečné z hlediska individualizace konkrétního případu, což vedlo k předchozím dvěma zrušením rozhodnutí prvostupňového orgánu.
64. Soud v obecné rovině neměl výhrad proti výkladu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. skutkové podstaty pro neudělení pobytového oprávnění spočívající v tom, že pobyt cizince není v zájmu ČR, který správní orgány provedly v souladu s platnou právní úpravou a ustálenou judikaturou.
65. Naproti tomu soud poté, co se obeznámil s předmětnými utajovanými informacemi, jakož i s obsahem správního spisu, dospěl k závěru, že předmětné utajované informace, ani po jejich doplnění, nejsou dostatečným podkladem pro naplnění skutkové podstaty rozporu pobytu žalobce se zájmy České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
66. Z hlediska věrohodnosti a přesvědčivosti soud neměl vůči doplněným utajovaným informacím vedeným pod č. j. V89/2020-OAM ve spojení s utajovanými informacemi vedenými pod č. j. V80/2020-SO výhrad. Ovšem z judikatury (např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 – 28)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

plyne, že správní soud musí přezkoumat utajované informace nejen z hlediska věrohodnosti a přesvědčivosti, ale též z hlediska relevance ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil. A právě toto kritérium nebylo podle názoru soudu v projednávané věci naplněno.

67. V napadeném rozhodnutí žalovaná provedla následující hodnocení doplněných utajovaných informací ve vztahu k případu žalobce, resp. jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty podané v srpnu 2019: „*S ohledem na hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, jež jsou důsledkem organizovaného zločinu, nebyl shledán pobyt účastníka řízení v zájmu České republiky. Bezpečnostní rizika jsou ve vztahu k účastníkovi řízení vymezena v utajovaných informacích, a to zejména v utajované informaci vedené pod č. j. V89/2020-OAM a utajované informaci vedené pod č. j. V 80/2020-SO, které blíže konkretizují předchozí utajované informace ve vztahu k jednotlivým konkrétním případům, obsahují údaje o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, která je v rozporu se zájmy České republiky, a vztah účastníka řízení k ní, opírají se o konkrétní zdroje a v souhrnu a vzájemné souvislosti s ostatními utajovanými informacemi tak naplňují požadavky kladené na jejich obsah zákonem, judikaturou a rovněž povahou věci. Komise tak považuje obsah utajovaných informací v souvislosti s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí (usnesením vlády České republiky č. 474, výňatkem z výroční zprávy BIS z roku 2018 týkající se terorismu a organizovaného zločinu a informacemi ze sdělovacích prostředků), za dostatečně přesvědčivý a věrohodný pro zamítnutí žádosti účastníka řízení z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.*“.
68. V projednávané věci tedy správní orgány dovodily, že jsou u žalobce dána rizika, která jsou důsledkem organizovaného zločinu. Podle názoru soudu ovšem ani doplnění utajovaných informací neposkytuje dostatečnou relevanci k tomuto závěru, a to zejména z časového hlediska. Správní orgány se totiž vůbec nevypořádaly s žalobcem opakovaně namítanou skutečností, že svou žádost, jejíž zamítnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu, podával v období srpna 2019, a to na základě objednání z července 2019 a bez toho, že by k podání jeho žádosti byla využita registrace v systému Visapoint nebo v telefonickém objednacím systému v kombinaci s tzv. „živou frontou“ na velvyslanectví v Hanoji, který navázal na zrušený systém Visapoint (jak již bylo uvedeno výše, v tomto bodě je třeba hodnotit napadené rozhodnutí jako částečně nepřezkoumatelné). Přitom z informací získaných z veřejně dostupných zdrojů, které učinil sám prvostupňový orgán součástí správního spisu, a to z důvodu celkového kontextu, jasně vyplývá, že vyšetřovaná trestná činnost organizované skupiny se týkala systému Visapoint a byla odhalena někdy v podzimních měsících roku 2018. Ačkoli žalobce namítal časovou a věcnou disproporci mezi uvedenou trestnou činností a datem podání jeho žádosti, ani prvostupňový orgán ani žalovaná tyto námitky náležitě nezohlednily.
69. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že registrační systém Visapoint byl pro přetrvávající nedostatky a na základě setrvalé kritiky ze strany správních soudů zrušen ke dni 31. 10. 2017 (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018 – 81), poté byl příjem žádostí na jisté kratší období pozastaven (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 57 A 36/2018 – 152) a následně byl zaveden „systém telefonického objednávání v kombinaci s tzv. živou frontou“, který rovněž nesplňoval požadavky vymezené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 57 A 30/2018 – 95). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020 – 105 shrnul situaci ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

registrace ke sjednání termínů pro osobní podání žádostí o dlouhodobá víza (včetně zaměstnaneckých karet) na velvyslanectví v Hanoji v období od cca poloviny roku 2018 (tedy po zrušení systému Visapoint), následovně:

„[42] Usnesením č. 474 vláda uložila ministru vnitra ve spolupráci s ministrem zahraničních věcí omezit na zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji sběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění, s určitými výjimkami. NSS je z jeho úřední činnosti známo, že zastupitelský úřad s odvoláním na toto usnesení vlády nezajišťoval od července 2018 možnost podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu. K této praxi se vyjádřil v rozsudku č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, kde ji označil za nezákonnou, protože z pohledu principů materiálního právního státu nemohla vláda svým usnesením, tedy rozhodnutím politické povahy, zavést obecnou regulaci určenou pro neurčitý okruh adresátů. Také v případech dalších stěžovatelů, kteří v období faktického postupu zastupitelského úřadu podle usnesení č. 474 požádali o upuštění od povinnosti podat žádost osobně, shledal NSS tuto žádost důvodnou (viz např. rozsudek ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 135/2019 - 29).

[43] V návaznosti na rozsudek č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 zastupitelský úřad sběr žádostí obnovil a dne 6. 6. 2019 umožnil registraci ke 200 termínům pro osobní podání žádostí. Informace o spuštění registrace byla zveřejněna v předstihu dne 22. 5. 2019. Následující termín pro registraci 9. 7. 2019 byl zrušen, což bylo opět ohlášeno v předstihu, následoval až termín registrace 9. 8. 2019. Žalobci požádali o zaměstnanecké karty spolu s žádostí o upuštění od povinnosti podat žádost osobně ve dnech 24. či 25. 7. 2019.

[44] Dne 31. 7. 2019 nabyl účinnosti § 181b zákona o pobytu cizinců, jenž zmocňuje vládu nařízením stanovit počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které je možné podat na konkrétním zastupitelském úřadě. Následně 1. 9. 2019 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., v jehož příloze 2 se stanoví pro zastupitelský úřad v Hanoji kvóta nula přijatých žádostí o zaměstnaneckou kartu v programu kvalifikovaný zaměstnanec.“

70. Pro dokreslení celkového kontextu soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, v němž byly mimo jiné popsány podstata a nedostatky fungování systému Visapoint, jakož i z toho plynoucí negativní důsledky pro žadatele o víza, následovně:

„[57] [...] Česká veřejná správa totiž zejména ve Vietnamu a na Ukrajině vytvořila pro žadatele o některá oprávnění k pobytu na území České republiky zcela neprůhledný a na svévoli příslušných úředníků založený systém přístupu k podávání těchto žádostí, neumožňující být jen náznak vnější kontroly a naopak silně náchylný ke korupci a zneužití. Systém nebyl založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována. [...]

[59] Podstatou tohoto systému bylo, že ještě ve fázi „předprocesní“, tj. ve fázi před podáním žádosti o příslušný pobytový titul, musel žadatel získat v tzv. systému Visapoint právo takovou žádost podat, přesněji řečeno získat „časové okénko“ v úředních hodinách příslušného zastupitelského úřadu, aby se mohl dostavit, jak mu příslušná ustanovení cizineckého práva ukládají, osobně na tento zastupitelský úřad a podat tam příslušnou žádost. Registrace v systému Visapoint přitom dle tvrzení mnoha žadatelů byla často jen obtížně proveditelná, neboť systém často vůbec neumožňoval termín k návštěvě zastupitelského úřadu získat. Tato tvrzení žadatelů nebyla veřejnou správou nikdy relevantně zpochybněna a jsou potvrzována i zjištěními monitoringu systému, o nichž je referováno ve shora uvedeném článku Pavla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Pořízka. Výsledkem bylo v praxi, že žadatelé se podle svých tvrzení, jež opět nebyla veřejnou správou nijak relevantně zpochybněna, museli obracet na neoficiální „zprostředkovatele“, kteří jim registraci v systému Visapoint, a tedy získání možnosti osobního podání žádosti o pobytový titul, obstarali.“

71. Aniž by mohl být soud více konkrétní (z důvodu utajení předmětných informací), tak po prostudování předmětných utajovaných informací uvádí, že se neztotožňuje se závěrem žalované, že by žalobcem namítané nevyužití systému Visapoint (resp. navazujícího telefonického objednávacího systému) při podání předmětné žádosti v srpnu roku 2019, nebylo relevantní, resp. nemělo žádný vliv na závěr prvostupňového orgánu o „spojení“ případu žalobce (rozuměno projednávání žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu podané v srpnu 2019) s organizovaným zločinem, resp. že by v případě žalobce byla dána rizika, která jsou důsledkem organizovaného zločinu. Zde je třeba poznamenat, že rizika na straně žalobce dovodily správní orgány, nikoli, že by je přímo ve vztahu k žalobci popsal v utajovaných informacích NCOZ. Stejně tak je třeba na tomto místě připomenout, že prvostupňový orgán v odůvodnění (posledního) prvostupňového rozhodnutí zdůraznil, že z žádné z utajovaných informací (ani posledně doplněné informace V89/2020-OAM) nevyplývá, že by žalobce byl členem organizované skupiny či zločinecké skupiny, což následně nezpochybnila ani žalovaná v napadeném rozhodnutí.
72. Soud se proto neztotožnil s názorem žalované, která k námitkám žalobce uvedla, že skutečnost, že systém Visapoint nebyl v době podání žádosti žalobce využíván, nemá žádný vliv na zjištění prvostupňového orgánu o „spojení“ žalobce s organizovaným zločinem. Stejně tak nelze souhlasit s názorem žalované, že by doplněné utajované informace byly dostatečně individualizované ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, když v posuzované věci byla řešena žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou žalobce podal až v srpnu 2019. Správní orgány nevysvětlily, jak by mohla být dána spojitost mezi žádostí žalobce podanou v srpnu 2019 bez registrace v systému Visapoint a trestnou činností páchanou organizovanou skupinou v souvislosti s registračním systémem Visapoint (jehož provoz byl ukončen k 31. 10. 2017), když k odhalení této trestné činnosti a vzetí do vazby podezřelých osob mělo dojít v měsících září a říjnu 2018. Navíc v situaci, kdy systém přijímání žádostí byl v období od července 2018 do června 2019 zcela pozastaven.
73. Soud proto shledal důvodnou námitku žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť ani doplněné utajované informace neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích. Jelikož důvodnost této námitky, ve spojení s výše popsanou částečnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, je plně dostačující pro to, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, soud již dále neposuzoval zbývající námitky uplatněné žalobcem v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

74. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a dále i pro vadu řízení spočívající ve shora popsané dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

75. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*advokátní tarif*“), a to (i) převzetí právního zastoupení, (ii) sepsání žaloby a (iii) sepsání repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 2 142 Kč (21 % z částky 10 200 Kč), neboť právní zástupce žalobce doložil soudu potvrzení o své registraci k DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*o. s. ř.*“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. března 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.